

РЕШЕНИЕ

№ 669

гр. София, 29.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 25.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8725** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК, във вр. чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба от В. Г. В., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Б. З., със адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ап. 18 срещу Национална агенция за приходите /НАП/, като се претендира обезщетяване на имуществени вреди в общ размер на 7494.34 лв., причинени вследствие на обявен за нищожен РА № Р-16002622006538-001/17.05.2023 г., както следва:

- 3 600 лв., представляваща заплатените от ищеца разноски за адвокатско възнаграждение за изготвяне на възражение против РД № Р-16002622006538-092-001/18.04.2023 г., законната лихва за забава в размер на 147.17 лв. върху тези сума за периода от 17.05.2023 г. до 12.09.2023 г., както и законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане на задължението.

- 3 600 лв., представляваща заплатените от ищеца разноски за адвокатско възнаграждение обжалване по административен ред на РА № Р-16002622006538-091-001/17.05.2023 г., законната лихва за забава върху тези сума в размер на 147.17 лв. за периода от 17.05.2023 г. до 12.09.2023 г., както и законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане на задължението.

В съдебно заседание, ищеца чрез процесуалния си представител, поддържа иска, по заявените в него съображения. Претендира разноските по делото, съобразно представен списък.

Ответникът – Национална агенция за приходите, чрез процесуалния си представител оспорва исковата молба. Поддържа доводите в депозирания по делото писмен отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Ревизионен доклад № Р-16002622006538-092-001/18.04.2023 г., е предложено да бъдат установени задължения по ЗДФЛ за 2018 г. на В. Г. В., действащ като ЕТ „Вътев-ГВ-Вълчо Вътев“ в размер на 27 212 лв. и лихви в размер на 11 069,50 лв.

С възражение вх. № 94-00-4119 / 10. 05. 2023 г. от адв. Б. З., като пълномощник на В. В. са оспорени констатациите в издадения РД.

С РА № Р-16002622006538-001/17.05.2023 г. са установени задължения по ЗДФЛ за 2018 г. на В. Г. В., действащ като ЕТ „Вътев-ГВ-Вълчо Вътев“ в размер на 27 212 лв. и лихви към датата на издаване на РА в размер на 11 319,82 лв.

С жалба вх. № 94-00-4873 / 07. 06. 2021 г., горепосочения РА, е оспорен от адв. Б. З., като пълномощник на В. В. по административен ред пред директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – П..

С решение № 306 / 08. 08. 2023 г. на директора на Дирекция „ОДОП” П., оспорения РА е обявен за нищожен.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

В конкретния случай, е безспорно, че е налице незаконосъобразен акт на длъжностни лица, които са органи по приходите към Национална агенция за приходите /НАП/, който е обявен за нищожен от решаващия орган при проведението се обжалване по административен ред.

Налице е и надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като НАП е юридическо лице, на основание чл. 2, ал. 2 от ЗНАП.

С предявената искова молба се твърди, че за подаването на възражение срещу издадения РД и за обжалването по административен ред са заплатени за всяко от тях сумата от 3600 лв., съобразно представените договори за правна защита и съдействие от 04. 05. 2023 г. и от 01. 06. 2023 г.

Съдът намира, че в случая е налице и причинена вреда, която подлежи на

обезщетяване.

Видно е, че горепосочените договори за правна защита и съдействие са такива от адвокатски кочан, като същите имат съответния бланков номер. Същите са описани като приложение към подаденото възражение и към жалбата по административен ред, поради което е безспорно, че същите са били налични по преписката по административното обжалване, като този факт не се оспорва от ответника.

Безспорно, е налице обявен за нищожен ревизионен акт, като това е станало в рамките на развилото се обжалване по административен ред. В същото време, обжалването по административен ред пред директора на Дирекция „ОДОП“, е задължителна предпоставка за допустимост на съдебното обжалване на основание чл. 156, ал. 1 от ДОПК, поради което е нормално ангажирането на адвокатска защита.

Видно от съдържанието на договорите за правна защита и съдействие, в същите изрично се сочи, че касаят както подаването на възражение, така и административното обжалване пред директора на Дирекция „ОДОП“.

Налице е и вреда за ищеца, тъй като същият е направил разноски в размер на 3600 лв., за подаването на възражение и 3600 лв. за обжалването по административен ред на увреждащ го административен акт, като видно договорите, тези суми са заплатени в брой.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка.

При това положение, е доказано извършеното плащане в брой двукратно на сумата от 3600 лв., извършено съгласно договорите за правна защита и съдействие от 04. 05. 2023 г. и от 01. 06. 2023 г.

Съдът намира, че от извършването на незаконосъобразни действия по издаването на незаконосъобразния акт – РА № Р-16002622006538-001/17.05.2023 г., обявен за нищожен по съответния ред, ищеца е претърпял вреди, изразяващи се в направени разноски за адвокатско възнаграждение в производството по обжалването му по административен ред, който ред, както беше посочено по-горе е задължителна предпоставка за допустимостта на съдебното оспорване. Настоящият състав приема, че ищеца не би заплатил адвокатско възнаграждение и респективно това не би представлявало вреда, ако не бе издадено незаконосъобразния ревизионен акт от данъчните органи. Макар и да липсва нормативно установено задължение за процесуално представителство, то адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт. Това е така, тъй като намаляването на имуществото на лицето вследствие заплатената сума за адвокатско възнаграждение, е предизвикано от издаването на процесния РА. Обстоятелството, че адвокатската защита не е задължителна, не влече по необходимост и извода, че страната няма право да ангажира свой процесуален представител, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издадения незаконосъобразен акт. В съдебната практика се приема, че причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е

трансформирала в действителност.

Дори и за подаването на възражение срещу издадения РД също е ангажирана адвокатска защита, като независимо, че там няма отменен акт, това е част от задължителната процедура, поради което след като е ангажирана адвокатска защита, тези разходи са част от общите разходи направени от ищеца в хода на административното оспорване.

В същото време, направените в това производство по административно обжалване разноски, няма как да се обезщетят, тъй като липсва специален ред за това.

Съгласно чл. 17, ал. 6 от ДОПК, задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им. Отговорността се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

В настоящия случай, обаче безспорно се доказва извършените разходи за адвокатско възнаграждение, поради което съдът намира иска за основателен и доказан и като такъв следва да бъде уважен.

В тази връзка съдът счита за неоснователно позоваването на ответника на решението по адм. д. № 10283 / 2021 г. на ВАС, тъй като в конкретния случай не е имало отменен административен акт.

Неоснователно е и позоваването на решението по адм. д. № 6402 / 2020 г. на АССГ, тъй като в този случай издадения РА е бил отменен при съдебното оспорване, поради което направените разноски е следвало да се претендират именно там, докато в настоящия случай отмяната е още при оспорването по административен ред, като не е предвидена възможност за присъждане на разноски от страна на решаващия орган.

Съдът намира, че е налице основание за намаляване на този размер, съобразно направеното възражение за прекомерност от страна на ответника.

В мотивите на Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия, е прието, че възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, е действително една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - "справедлив и обоснован".

Установените задължения с издадения РА са в общ размер на 38531,82,15 лв. При съобразяване на този интерес и на основание чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения би се дължало минимално възнаграждение в размер на 3732 лв., като естествено е допустимо завишаване на този размер, тъй като същия е само минимален. С исковата молба се претендира по 3 600 лв. за подаването на възражението и толкова за обжалването по административен ред. Съдът намира, че са налице основания да се намали наполовина обезщетението във връзка с подаването на възражението срещу издадения РД и да се присъди изцяло претендираното обезщетение във връзка с обжалването по административен ред, тъй като същото не е прекомерно. Намаляването на възнаграждението по повод подаването на възражението е доколкото предмет на оспорването е именно издадения РА, но се отчита, факта че подаването на възражението е част от оспорването, като общо взето доводите на страната са едни и същи.

По отношение на иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

След като по изложените по-горе съображения съдът счита за основателен и доказан основния иск за заплащане на главницата, съдът следва да се произнесе и по двата иска за заплащане на лихвата върху неизплатеното в срок задължение, като претендиращия период е от 17. 05. 2023 г.- датата на издаване на нищожния административен акт до датата на предявяването на исковата молба – 12. 09. 2023 г., като сумата и по двата е 147,17 лв.

Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожяемите административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им.

В конкретния случай, ищеца е посочил периода на лихвата от 17. 05. 2023 г., на която дата е издаден нищожния РА, съобразно горепосоченото тълкувателно решение до 12. 09. 2023 г., като реално се иска до датата предхождаща датата на предявяването на иска. При изчисляването на размера от страна на съда при ползването на онлайн калкулатор се установява, че размера е 147,17 лв., какъвто размер и се претендира от страна на ищеца.

По отношение на другия иск за заплащане на сумата от 3600 лв. във връзка с подаването на възражения срещу РД, съобразно изложените по-горе мотиви за намаляването наполовина на обезщетението с оглед направеното възражение за прекомерност. Периода на тази лихва е същия, но с оглед намаляването на главницата на 1800 лв., дължимата лихва е 73,59 лв., като за горницата до 147,17 лв. следва да се отхвърли.

При този изход на спора, ответника следва да заплати направените разноски в настоящото производство, каквото искане е своевременно направено и които съобразно представения (стр. 72) списък от разноските са в размер на 40 лв. държавни такси по четирите иска и 1060 лв. договорено и заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно представените договори (стр. 12 и 71), като същия служи за разписка. Съдът намира, че в случая така заплатеното възнаграждение не следва да бъде намалявано въпреки направеното възражение за прекомерност от страна на ответника, тъй като съобразно материалния интерес е определено в минимума. Въпреки това разноските следва са присъдят съобразно уважената/отхвърлена част от исковете. Претендира се сума в размер на 7494,34 лв., като се присъжда 5620,76 лв., поради което се дължат разноски в размер на 825 лв. на ищеца.

На ответника също се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение, като предвид липсата на представен списък на разноските съдът определя на 100 лв., които съобразно отхвърлената част се определят на 33 лв. По компенсация на ищеца се дължат разноски в размер на 792 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място], [улица], да заплати

на В. Г. В., ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 1 800 (хиляда и осемстотин) лв., представляваща заплатените от ищеца разноски за адвокатско възнаграждение за изготвяне на възражение против РД № Р-16002622006538-092-001/18.04.2023 г., законната лихва за забава в размер на 73.59 лв. върху тези сума за периода от 17.05.2023 г. до 12.09.2023 г., както и законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане на задължението, като ОТВЪРЛЯ иска за разликата над 1800 лв. до претендираните 3600 лв. и за мораторната лихва над 73,59 лв. до прендираните 147,17 лв.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място], [улица], да заплати на В. Г. В., ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 3 600 лв., представляваща заплатените от ищеца разноски за адвокатско възнаграждение за обжалване по административен ред на РА № Р-16002622006538-091-001/17.05.2023 г., законната лихва за забава върху тези сума в размер на 147.17 лв. за периода от 17.05.2023 г. до 12.09.2023 г., както и законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане на задължението.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място], [улица], да заплати на В. Г. В., ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 792 лв. (седемстотин деветдесет и два) лв., представляващи направените разноски по настоящото дело по компенсация.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: